

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného Mgr. Janem Šarmanem, advokátem se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, č.j. 4085/13-5000-14302-707271,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil napadená rozhodnutí, a to platební výměry na pokuty za opožděná podání daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za období leden, únor, duben, květen a červenec roku 2011. Konkrétně se jednalo o platební výměr na pokutu ze dne 16. 7. 2012, č.j. 345663/12/293913704582, za období leden 2011, platební výměr ze dne 16. 7. 2012, č.j. 345744/12/293913704582, za období únor 2011, platební výměr ze dne 16. 7. 2012, č.j. 345790/12/293913704582, za

období duben 2011, platební výměr ze dne 16. 7. 2012, č.j. 345818/12/293913704582, za období květen 2011, a platební výměr ze dne 16. 7. 2012, č.j. 345842/12/293913704582, za období červenec 2011. Platební výměry byly vždy na částku 500 Kč.

[2] V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul obsah odvolání žalobce, který uvedl, že pokuty jsou neoprávněné, neboť byl rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice ze dne 14. 9. 2009 zbaven možnosti podnikat, a to od září 2009 na základě pravomocného rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Brně, kterými byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody, do kterého nastoupil dne 29. 9. 2009. Dne 9. 4. 2011 byl propuštěn na svobodu v důsledku nálezu Ústavního soudu, který zrušil odsuzující rozsudky. Živnostenský úřad v Židlochovicích v souvislosti s tím zrušil vydaný zákaz k podnikání, a to rozhodnutím ze dne 26. 10. 2011. V období, kdy mu byly vyměřeny pokuty, měl žalobce zakázáno podnikat, byl v neoprávněném výkonu trestu odnětí svobody a nebyl ani plátcem DPH.

[3] Žalovaný dále v odůvodnění konstatoval, že žalobce se stal plátcem DPH dne 1. 7. 1997 z důvodu účasti ve sdružení B., B. a spol., kdy nebyl pověřeným vést evidenci za sdružení dle § 100 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), ale měl povinnost v daňových přiznáních přiznávat daň pouze ze své vlastní činnosti dle § 101 odst. 5 věta poslední zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce tvrdí, že nebyl plátcem DPH, protože měl zakázáno podnikat. V zákoně o dani z přidané hodnoty však není nikde upraveno, že by plátec, který přestane vykonávat ekonomickou činnost, nemá živnostenské oprávnění nebo je ve výkonu trestu přestal být plátcem DPH. Zrušení registrace plátce daně je upraveno v § 106, dle odst. 1 tohoto ustanovení pokud plátec splní podmínky uvedené v tomto ustanovení a podá žádost o zrušení registrace, nemá správce jinou možnost, než žádosti vyhovět, vydat rozhodnutí, a tím registraci plátce DPH zrušit. Pokud plátec podniká na základě smlouvy o sdružení či jiné obdobné smlouvy, může požádat o zrušení registrace dle § 106 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty pouze pokud vystoupil nebo byl vyloučen ze sdružení nebo při rozpuštění sdružení za podmínek uvedených v § 106 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, a to z důvodu, že dle § 94 odst. 2 zákona by neměla nastat situace, kdy část účastníků by byla plátcem a ostatní ne.

[4] Žalobce podal dne 5. 12. 2011 finančnímu úřadu žádost o zrušení registrace z důvodu, že splnil podmínky dle 106 odst. 1 a sdružení, jehož byl členem, ukončilo činnost dne 13.

ekonomickou činnost a není členem sdružení B., B. a spol. Finanční úřad se domníval, že žalobce je stále členem sdružení a důvodně předpokládal, že vyvíjí ekonomickou činnost prostřednictvím tohoto sdružení, a proto také podává svá daňová přiznání dle § 101 odst. 5 věty poslední ZDPH s příznakem, že neuskutečnil žádná plnění. Bez znalosti uvedených skutečností finanční úřad neměl žádnou zákonnou oporu pro zrušení registrace. Správce daně postupoval v souladu s ust. § 250 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pokud vydal dne 16. 7. 2012 předmětné platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně. Pokuty stanovil ve výši 500 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce především uvedl, že v obdobích, za která mu byly uloženy pokuty, nebyl plátcem daně z přidané hodnoty dle zákona č. 235/2004 Sb., § 5 odst. 1 a 2 a § 5a. Byl totiž na základě pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 1 To 48/2007 a rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 52 T 2/2005 odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 4 let a byl mu vysloven zákaz podnikání. Vzhledem k těmto rozsudkům Městský úřad v Židlochovicích, živnostenský úřad, svým rozhodnutím č.j. 1909/2009-OŽU-SŠ/12602/09, ze dne 14. 9. 2009 zbavil žalobce z úřední moci možnosti podnikat od září 2009. Dne 29. 9. 2009 byl žalobce vzat do výkonu trestu, ve kterém setrval do 8. 4. 2011. Propuštěn byl poté, kdy Ústavní soud zrušil nálezem č.j. I ÚS 2445/2009 ze dne 16. 3. 2011 odsuzující rozsudky. I když nebyl osobou povinnou k platbě DPH neboť nemohl vykonávat podnikatelskou činnost vzhledem k výkonu trestu odnětí svobody, byl pokutován.

[6] Žalobce považuje za nesprávné, že správní orgány obou stupňů posuzovaly věc pouze dle ust. § 101 odst. 5 a § 106 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, dle kterých dochází ke zrušení registrace na základě žádosti. V případě žalobce nešlo o zrušení registrace z vlastní vůle, ale z rozhodnutí státu – vzhledem k odsuzujícímu trestnímu rozsudku a následnému rozhodnutí živnostenského úřadu v Židlochovicích, kterým bylo zakázáno žalobci podnikat. Tímto zákazem přestal být žalobce osobou povinnou k úkonům daným ZDPH, a bylo povinností živnostenského úřadu v Židlochovicích tuto skutečnost sdělit Finančnímu úřadu Brno-venkov.

[7] Dle žalobce rozhodujícím ustanovením ZDPH je § 5, tedy určení, kdo je či není povinen řídit se tímto zákonem. V úvahu nebyla vzata ani nadbytečné tvrdost při vyměření a udělení pokuty za údajné nesplnění zákonné povinnosti. Žalobcem bylo prokázáno, že v

následného rozhodnutí živnostenského úřadu v Židlochovicích ze dne 14. 9. 2009. Tento závěr je však mylný. Ke zrušení registrace k DPH může v souladu s § 106 zákona o dani z přidané hodnoty dojít jednak na základě žádosti plátce, jednak z moci úřední. Podle odst. 1 tohoto ustanovení pokud plátce daně splní podmínky zde uvedené a podá žádost o zrušení registrace, správce daně žádosti vyhoví, tzn. rozhodnutím registraci k dani z přidané hodnoty zruší. Pokud plátce podniká na základě smlouvy o sdružení nebo jiné obdobné smlouvy, může podle ust. § 106 odst. 2 požádat o zrušení registrace pouze při vystoupení nebo vyloučení ze sdružení, a to za podmínek uvedených v odst. 1 cit. ustanovení. Žalobce podal žádost o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty dne 5. 12. 2011. Jelikož splnil podmínky vymezené v § 106 odst. 1 ZDPH a sdružení, jehož byl členem ukončilo činnost k 13. 7. 2009, byla žalobci zrušena ke dni 31. 12. 2011 registrace k DPH, a to rozhodnutím Finančního úřadu Brno-venkov, č.j. 446185/11/293900706098 ze dne 14. 12. 2011.

[9] Oprávnění správce daně zrušit registraci plátce je upraveno v § 106 odst. 7 ZDPH. Podle odst. 8 uvedeného ustanovení se tak děje rozhodnutím, přičemž účinnost zrušení registrace nastává dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení registrace. Registraci plátce k DPH – fyzické osoby je tedy nutno vždy zrušit rozhodnutím, přičemž pouze v případě úmrtí plátce je vydáno rozhodnutí o zrušení registrace se zpětnou účinností, tedy ke dni úmrtí plátce (§ 106 odst. 5 ZDPH). Žalobce svou podnikatelskou činnost ve sdružení, jehož byl členem, ukončil ke dni 31. 8. 2009, přičemž samotné sdružení, jehož byl členem ukončilo činnost dne 13. 7. 2009, tyto skutečnosti však žalobce sdělil správci daně přípisem datovaným 2. 12. 2011, doručeným 5. 12. 2012, kdy požádal o zrušení registrace k DPH. Před tímto datem správci daně nebyly známy skutečnosti týkající se osobních poměrů žalobce. Správce daně předpokládal, že žalobce je členem předmětného sdružení, prostřednictvím kterého vyvíjí svou ekonomickou činnost, a proto podává daňová přiznání v souladu s § 101 odst. 5 ZDPH s příznakem, že neuskutečnil žádná plnění. Aniž by měl správce daně vědomosti o osobních poměrech žalobce, neměl zákonnou oporu pro zrušení jeho registrace k dani z přidané hodnoty podle § 106 odst. 7 ZDPH před 5. 12. 2011, tj. před datem, kdy žalobce správci daně tyto informace sdělil.

[10] Ze spisového materiálu je také zřejmé, že žalobce přiznání k DPH podával, za zdaňovací období leden, únor, duben a květen 2011 tak učinil 18. 7. 2011, za červenec 2011 tak učinil 6. 10. 2011. Všechna tato přiznání byla podána po zákonem stanovené lhůtě, přičemž zpoždění bylo delší než 5 pracovních dnů. Podle § 250 odst. 1 zákona

rozhodnutí živnostenského úřadu. Tím přestal být žalobce povinnou osobou k úkonům dle zákona o dani z přidané hodnoty, přičemž povinností živnostenského úřadu bylo tuto skutečnost sdělit finančnímu úřadu. Není tedy možno trestat žalobce pokutou za neprovedení úkonů uložených zákonem, který se na něho nevztahoval.

[12] Dle žalobce je hlavním a rozhodujícím ust. § 5 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy určení, kdo je či není povinen řídit se tímto zákonem.

V. Jednání před Krajským soudem v Brně a posouzení věci

[13] Ve věci proběhlo jednání před Krajským soudem v Brně dne 26. 5. 2015. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci.

[14] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a shledal, že žaloba není důvodná.

[15] Jak soud zjistil ze správních spisů, žalobce podal přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty pro fyzické osoby dne 27. 6. 1997 u Finančního úřadu Brno-venkov. Následně byla finančnímu úřadu doložena smlouva o sdružení uzavřená mezi JUDr. J. B. a JUDr. M. B., podle které se účastníci dohodli, že účelem sdružení je společný výkon advokacie a společný účet, přičemž sdružení je založeno na dobu neurčitou s účinností od 1. 7. 1997. K registraci JUDr. J. B. jako plátce DPH došlo k 1. 7. 1997. Dále soud ze spisu zjistil, že dne 18. 7. 2011 podal žalobce přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011, únor 2011, duben 2011 a květen 2011. Daňové přiznání za zdaňovací období červenec 2011 bylo Finančnímu úřadu Brno-venkov, tedy správci daně, doručeno dne 6. 10. 2011, a to na základě výzvy ze dne 21. 9. 2011. Na všech daňových přiznáních je vlastnoruční podpis žalobce, jako hlavní ekonomická činnost je zde uvedena administrativní a kancelářská činnost. Ze všech daňových přiznání je také zřejmé, že nedošlo k žádnému zdanitelnému plnění. Daňová povinnost byla tedy nulová. Následně byly vydány platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně za všechna uvedená období s tím, že bylo konstatováno, že stanovená daň byla nulová, sazba pokuty je 0,05%, dále byl uveden počet dnů prodlení následujících po 5 pracovních dnech od stanovené lhůty pro podání daňového přiznání s tím, že ve všech případech byla stanovena pokuta za opožděné tvrzení daně ve výši 500 Kč. Všechny platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně byly vydány dne 16. 7. 2012.

[16] Proti platebním výměrům podal žalobce včas odvolání. Následně byl výzvou správce daně ze dne 6. 8. 2012 vyzván

odvolací řízení zastavit dle § 112 odst. 3 daňového řádu. Následně pak žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím, které je nyní přezkoumáváno a napadená rozhodnutí o uložení pokuty za opožděná podání daňových přiznání k dani z přidané hodnoty potvrdil.

[18] Dále soud zjistil ze správních spisů, že usnesením Městského úřadu Židlochovice ze dne 26. 10. 2011, sp.zn. OŽU/15041/2011-SIS, došlo k zastavení řízení o zrušení živnostenského oprávnění, zahájeno dne 14. 9. 2009 s žalobcem, neboť byl nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 16. 3. 2011, č.j. I ÚS 2445/2009 zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2007, č.j. 52 T 2/2005, a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 7. 2009, č.j. 1 To 48/2007, kterými byl žalobce shledán vinným a odsouzen mimo jiné k trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních společnostech a družstvech s předmětem činnosti koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na dobu 5 let. Právní mocí tohoto usnesení se zrušilo rozhodnutí č.j. 1909/2009-OŽU-SŠ/12602/09 ze dne 12. 10. 2009, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2009 (tedy rozhodnutí živnostenského úřadu, které zakázalo žalobce podnikat).

[19] Ze spisu dále vyplývá, že žalobce doručil správci daně dne 5. 12. 2011 návrh na vyjmutí z plátců daně z přidané hodnoty ze dne 2. 12. 2011, ve kterém navrhuje, aby byla ukončena jeho registrace plátce daně z přidané hodnoty ke dni 31. 12. 2011, neboť svou podnikatelskou činnost ukončil ke dni 31. 8. 2009, neboť sdružení, ve kterém podnikal, ukončilo činnost ke dni 13. 7. 2009. Svě tvrzení v tomto přípisu doplnil dohodou o rozpuštění sdružení uzavřenou mezi JUDr. J. B. a JUDr. M. B. dne 13. 7. 2009. Důvodem pro rozpuštění sdružení uvedeným v dohodě byly zdravotní důvody JUDr. J. B.

[20] Jak bylo tedy soudem zjištěno, žalobce se stal plátcem daně z přidané hodnoty ode dne 1. 7. 1997 z důvodu účastenství ve sdružení advokátní kanceláře B. plus B. Dne 5. 12. 2011 podal žádost o zrušení registrace, přičemž doložil dohodu o rozpuštění sdružení ke dni 13. 7. 2009. V žádosti výslovně navrhl, aby jeho registrace plátce daně z přidané hodnoty byla ukončena k 31. 12. 2011. Správce daně této žádosti plně vyhověl a k uvedenému datu registraci k dani z přidané hodnoty žalobci zrušil, a to rozhodnutím ze dne 14. 12. 2011, č.j. 446185/11/293900706098, přičemž v odůvodnění konstatoval, že ke zrušení registrace došlo na základě žádosti o zrušení

[23] Uvedené námitky soud neshledává důvodnými. Žalobce se patrně domníval, že správce daně měl zrušit jeho registraci dle § 106 odst. 7 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty, neboť žalobce přestal být osobou odpovědnou k dani, a to z důvodu, že přestal uskutečňovat ekonomické činnosti. Dle názoru soudu je zcela irrelevantní, zda se správce daně dozvěděl o odnětí živnostenského oprávnění žalobci. Je zřejmé, že jak je již výše uvedeno, žalobce byl plátcem daně z důvodu účasti ve sdružení s předmětem činnosti advokátní kancelář. Trestními rozsudky mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních společnostech a družstvech s předmětem činnosti koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na dobu 5 let. Pokud se týká výkonu trestu, žalobce netvrdil, že by o zahájení výkonu trestu informoval správce daně. Předtím, než došlo k uložení pokut, nutno připomenout, že byť opožděně, daňová přiznání podával, přičemž v nich uváděl administrativní a kancelářské činnosti. Správce daně tak neměl důvod zrušit registraci žalobci dle § 106 odst. 7 písm. c) s tím, že plátcem přestal být osobou povinnou k dani. Nadto toto ustanovení hovoří pouze o oprávnění zrušit registraci, nikoliv o povinnosti. Pokud by správce daně postupoval dle tohoto ustanovení, nebylo by možno, aby registraci žalobci zrušil se zpětnou účinností. Musel by o tom vydat rozhodnutí o zrušení, přičemž účinnost zrušení registrace by v souladu s § 106 odst. 8 zákona o dani z přidané hodnoty nastala dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení registrace. Soud shrnuje, že žalovaný postupoval správně, pokud se při zrušení registrace, ke kterému došlo na žádost žalobce, řídil § 106 odst. 1 a 2.

[24] Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že nebyly vzaty v úvahu okolnosti případu ani nadbytečná tvrdost při vyměření a udělení pokuty. Tyto námitky blíže nekonkretizoval.

[25] Soud uvádí, že zákon o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc ani daňový řád neobsahovaly žádné ustanovení, které by umožňovalo zohlednit skutečnosti uváděné žalobcem. Pokutu nebylo možno vyměřit jiným způsobem, než dle § 250 daňového řádu. Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[26] Soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2013, čj. 30 Af 151/2011-64, podle kterého „*Pokutu za opožděné podání daňového přiznání (§ 250 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění do 31. 12. 2012) je správce daně oprávněn udělit ve výši 500 Kč podle § 250 odst. 3 citovaného zákona i v případě, kdy došlo na*

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu